

Om Shanti Shanti Shanti # 26
Het bestaan gelooft niet in haast.

Vraag 1

Geliefde Meester,

Een paar dagen geleden was het mijn achtste sannyas verjaardag.

Alhoewel het een hele lange tijd is, heb ik vaak het gevoel dat ik nog maar net ben gaan begrijpen wat het betekent een sannyasin te zijn, en heb ik maar hele korte glimpen van die stilte. Aan de andere kant geeft het mij het gevoel dat sannyas langzaam, bijna onwetend, het medium is geworden waarin mijn hele leven stroomt, als een vis in de zee.

Geliefde Meester, ben ik te slaperig en ga ik te langzaam?

Prem Satyo, niet alleen ga je langzaam, het schiet ook weinig op met je. Elke dag overweeg ik je vraag te beantwoorden – ik moet hem ongeveer al twee weken bij me hebben... en nog steeds zeg je: 'een paar dagen geleden'. Tenslotte heb ik maar besloten hem bovenop te leggen; anders zou je 'een jaar geleden' hebben moeten schrijven...!

De ervaring van sannyas... stilte, schoonheid en dankbaarheid verdiepen zich allemaal langzaam, zo langzaam dat je niet eens weet of je wel vordert. Heb je de bomen gezien wanneer ze 's nachts groeien terwijl jij slaapt? Weet je wanneer de bloemen zich openen als jij de andere kant uitkijkt. Heb je het gemerkt toen je een jongmens werd en de kinderjaren waren verdwenen – of dat je oud werd en de jonge jaren er niet meer zijn.

Het bestaan gelooft niet in haast.

Het bestaan gelooft in een hele langzame, rustige ontwikkeling.

Al gauw word je één met je meditatie, met je stilte. Al gauw ga je de zaligheid voelen, de gelukzaligheid als deel van je ademhaling. Je bent nog steeds aan het groeien, je bent nog steeds op pelgrimstocht. Het is een reis die nooit eindigt, maar het gaat zo langzaam. Het bestaan kent geen haast, want het heeft geen gebrek aan tijd. Eeuwigheid is zijn tijd – het heeft geen begin en geen eind. Bijvoorbeeld, in het Oosten zijn de mensen niet erg haastig; in het Westen is haast hun god. En de reden is dat alle godsdiensten die buiten India zijn ontstaan – het Jodendom, het Christendom en de Islam – maar in één leven geloven. Ze geven je maar zeventig jaar. Eén derde ervan slaap je, één derde werk je voor je bestaan, en het resterende één derde kijk je naar de TV omdat je lid bent van de Bankzittersclub. Enkel er tussendoor rook je misschien een sigaret, of je kust misschien een vrouw, in haast want de televisie staat aan.

Het gebeurde eens...

Thomas Alva Edison, een van de beroemde wetenschappers van Amerika, was een enorm gehaast mens; hij was altijd op weg. Hij ging naar een universiteit in een andere stad om een lezing te houden. In haast rende hij het huis uit, zwaaide naar zijn vrouw en gaf de vrouwelijke dienstbode een kus. In haast kun je alles doen en hij had een zodanige haast dat er geen gelegenheid was het verleden ongedaan te maken. Hij zei enkel vanuit het raam van de auto: 'Het spijt me'.

De reden dat de hele Westerse wereld en de vorming die zich vanuit het Westen over de hele wereld heeft verspreid, je ertoe heeft gebracht alles vlug te doen, is dat de dood niet ver weg is. Zeventig jaar is niet lang...

In het Oosten is het volkomen anders...

Toen in India de eerste spoorlijnen werden aangelegd, observeerde een Engelse ingenieur het werk. Hij zag iedere dag een oude Indiër komen, onder een schaduwrijke boom gaan zitten en kijken naar het werk.

De Engelse ingenieur kon de verleiding niet weerstaan. Hij zei: 'Je komt hier...

De hele dag ben je hier – waarom doe je niet mee met het werk?'

De man zei: 'Waarvoor?'

Hij zei: 'Waarvoor? Je verdient dan geld.'

De man zei: 'Maar waarvoor?'

De ingenieur zei: 'Dan kun je uitrusten onder een boom.'

De man zei: 'Dit is stompzinnig, ik rust al uit onder een boom. Waarom zou ik eerst de moeite nemen om te werken, om geld te verdienen, en dan onder een boom uit te rusten, als ik om te beginnen al kan uitrusten?'

De Oosterse godsdiensten – Boeddhisme, Jainisme, Hindoeïsme – zijn alle drie in India ontstaan en geloven in reïncarnatie. Dat geeft een geweldige uitbreiding aan je bestaan. Dan ben je in zeventig jaar niet aan het eind – er is geen haast.

Zo niet in dit leven, dan zien we het wel in het volgende. Als ik je in dit leven niet kan ontmoeten, kan ik zeggen dat ik je in het volgende leven ontmoet... wat is het probleem?

De eeuwenoude ideologie dat er miljoenen levens zijn, heeft het koortsachtige gehaast weggenomen – één leven, nog een leven, en nog een leven... Het heeft de angst voor de dood weggenomen.

Je zorg dat het lijkt alsof je sannyas net is begonnen... Als het zaadje is ontkiemd en een loot is geworden, komt de lente en ben je vol van de bloesems van je wezen, van je waarheid. Er is geen haast en het is niet nodig gehaast te zijn.

Ik hoorde dat er twee vogels in een boom zaten, en zij zagen een vliegtuig, een straalvliegtuig, die een streep van rook achter zich liet.

De ene vogel zei: 'Zie je wat er met die arme vogel gebeurd is, en met wat voor snelheid hij ertegen tekeergaat?'

De andere zei: 'Maak je niet druk! Wanneer iemands staart in brand staat, moet hij wel op snelheid zijn. Dat is niets om je over te verbazen.'

In het Westen staat ieders staart in brand. Ze gaan maar door... vraag niet waarheen en waarom, want ze hebben geen tijd om zulke filosofische vragen te beantwoorden en hun leven te verspillen.

Er was een man die met een snelheid van honderdtwintig mijl per uur reed. Zijn vrouw beefde van angst en ze zei: 'Maar kijk in ieder geval op de kaart, om te zien of we al dan niet op de goede weg zijn.'

De man zei: 'Vergeet de kaart. Kijk maar naar de snelheid! Wat maakt het uit? Waar het om gaat is dat we heel snel gaan. We komen vast wel ergens.'

Je hebt een prachtige vraag gesteld. De eerste implicatie ervan is dat de dag dat je de sannyas initiatie neemt, niet noodzakelijkerwijs het begin van sannyas is.

Het is enkel jouw aanduiding van: 'Ik ben bereid om af te wachten tot sannyas met mij gebeurt.' Initiatie is enkel het ja zeggen van jou tegen het bestaan, en het openen van al je

deuren en ramen voor de frisse wind en de zon om bij je binnen te komen en je te zuiveren en je deel te maken van het geheel.

Op een dag begint sannyas. Het kan beginnen op het moment van initiatie, als je intensiteit, je eenheid, je vertrouwen en je liefde totaal zijn, maar het is zelden zo. Het is altijd zestig procent, veertig procent; zeventig procent, dertig procent... Er zijn mensen die misschien negentig procent vertrouwen hebben, maar dat ene procent twijfel is genoeg het te verhinderen... jaren, zelfs hele levens. Tenzij je voor honderd procent open bent, tenzij het hele woord 'nee' uit je woordenboek is weggevallen, gebeurt de grote revolutie van sannyas niet met je.

Net deze ochtend zei ik tegen Shunyo dat Anando te veel werk heeft – en ik ga maar door met steeds meer werk op haar te laden. Ik blijf haar maar roepen, 's morgens, 's middags, 's avonds. En als ik haar niet roep, wacht ze; als ik haar niet roep, voel ik me schuldig dat ze moet wachten. En het vreemdste is dat ze nooit nee gezegd heeft tegen iets. Hoe belast ook, ze is onmiddellijk bereid een nieuw project op zich te nemen, wetend dat het voor haar bijna onmogelijk is om al deze dingen te doen. Maar als ik het zeg, is dat voldoende voor haar om te zeggen: 'In mij moet het potentieel zitten waarvan ik mij niet bewust ben – maar mijn meester moet zich ervan bewust zijn. Als hij zegt: "Doe het", dan doe ik het.' Ik heb zelfs nooit een aarzeling gehoord.

Sannyas vraagt om een totaal ja en dan kan het ditzelfde moment gebeuren. Maar je beetje twijfel – het is misschien maar heel gering – is net als een korreltje zand in je ogen, en dan kun je je ogen niet opendoen. Enkel een klein korreltje zand kan je beroven van het zien van heel deze mooie wereld. Twijfel is net als een korreltje zand in je innerlijke oog. Het kan je verhinderen de grootsheid en de glorie van het leven te zien, van je eigen potentieel en je eigen bloesems die er hele levens op gewacht hebben om te groeien en te bloeien, maar die je niet de kans hebt gegeven.

En je gevoel dat het langzaamaan lijkt dat sannyas *'bijna onwetend, het medium is geworden waarin mijn hele leven stroomt, als een vis in de zee... ben ik te slaperig en ga ik te langzaam?'* – beide zijn goed.

Slaperig zijn is niet tegen spiritualiteit. Ik kan me op geen enkele manier voorstellen dat slaperig zijn tegen spiritualiteit is. Als slaperig zijn tegen spiritualiteit is, ben ik de meest niet spirituele persoon die ooit heeft bestaan.

Iemand denkt dat ik mediteer, iemand denkt dat ik met een esoterische trip bezig ben; iemand denkt dat ik aan mijn discipelen werk, maar de werkelijkheid is, om eerlijk tegen je te zijn – ik slaap gewoon. Ik heb niet ontdekt dat slaap ooit tegen wie dan ook een zonde heeft begaan. Slaap is de zuiverste en de meest deugdelijke staat die je je kunt voorstellen. Als je wakker bent ga je vast een of andere onzin uithalen – je kunt het niet vermijden: kijk maar naar Niskriya! Meestal slaapt hij. Hij stelt zijn camera op en hij weet dat ik mijn stoel niet ga verplaatsen. Dus waarom tijd verknoeid? Maar door je gelach wordt zijn slaap steeds weer verstoord. En denk je dat ik voor je plezier moppen vertel? Dan heb je het mis. Het is enkel om Niskriya te storen. Het is helemaal goed Satyo dat je slaperig bent en langzaam gaat.

Vissen slapen ook en zelfs in hun slaap blijven ze in beweging. Kijk maar naar een vis. Zelfs een vis kan niet vierentwintig uur wakker zijn. Ze heeft tijden om wakker te worden om te ontbijten, om in de krant te kijken... en er is, politiek, sociaal, filosofisch, niet veel werk...

Vervolgens slaapt de vis, maar zelfs in slaap beweegt ze zich langzaam. Beweging moet er wel zijn want de rivier is in beweging. Hoe kan de vis in een stromende rivier, zelfs in slaap, onbeweeglijk blijven?

Het bestaan is in beweging. In dit hele bestaan is, behalve verandering, niets permanent. Enkel verandering wijzigt zich niet. Al het andere verandert. Je wordt ouder, zelfs zonder het te ervaren – en het is een absolute zekerheid dat je ouder wordt. Denk je dat mensen plotseling een sprong maken en oud worden? Ze gingen naar huis en onderweg maken ze plotseling een sprong en ze zijn oud geworden? Ze zijn oud geworden toen ze naar het kantoor gingen, toen ze thuiskwamen. Toen ze sliepen zijn ze oud geworden. Wat ze ook deden, er was voortdurend verandering.

Als je stilte bijna als ademen is geworden, een deel van je wezen, net als met de bloedsomloop, dan is het niet nodig bezorgd te zijn dat je te langzaam gaat.

In de innerlijke wereld gaat het niet om snelheid. In de innerlijke wereld ontwikkelt alles zich volgens zijn eigen tempo. Je kunt niet iemand verlicht maken, gedwongen, onder bedreiging van een geweer: 'Word verlicht!' Er is geen kans op, zelfs als de persoon zegt: 'Oké, ik ben verlicht.' Hij weet en jij weet dat verlichting niet gebeurt onder bedreiging met een geweer. Je verkeert in een volkomen goede staat, Prem Satyo. Maar omdat je een vrouw bent, maak je je natuurlijk zorgen over ouderdom. Het is moeilijk voor een vrouw het idee kwijt te raken dat wat ze ook doet, er aan de zijlijn één ding voortdurend doorgaat: ze wordt ouder en dat doet pijn. Ze doet haar uiterste best. De meeste vrouwen houden op de leeftijd van vijfendertig ermee op ouder te worden. Vijf jaar later worden ze dan plotseling zesendertig. Wanneer iedereen zorgelijk, verbluft, gaat kijken, denken ze: 'Nu is het tijd dat ik ouder word.'

Een vrouw vertelt nooit de waarheid over haar leeftijd. Ik heb je gezegd dat je misschien verlicht kunt worden onder bedreiging van een geladen geweer, maar dan nog onthult een vrouw niet haar leeftijd.

Het is een oude opvatting dat de man zeven generaties kent:

Zestien tot vijftig... tweemaal per dag.
Vijftig tot vijfendertig... driemaal per week.
Vijftig tot vijfenveertig... wekelijkse poging
Vijftig tot vijfenveertig ... zwakke poging.
Vijfenvijftig tot vijfenzestig... oesterpoging.
Vijfenzestig tot vijfenzeventig... alles of niets poging.
Vijfenzeventig en daarboven... herinneringspoging.

En net als de man kent de vrouw zeven generaties:

Zestien tot vijftig, zoals Afrika: deels maagd, deels ontdekt.
Vijftig tot vijfendertig, zoals India: heet en mysterieus.
Vijftig tot vijfenveertig, zoals Europa: geruïneerd maar in onderdelen interessant.
Vijfenveertig tot vijfenvijftig, zoals Amerika: efficiënt maar onbewust.
Vijfenvijftig tot vijfenzestig, zoals Rusland: iedereen weer waar het is maar niemand wil daar echt heen.

Vijfenzestig tot vijfenzeventig, zoals de UN: het functioneert, maar niemand is geïnteresseerd.

Vijfenzeventig en daarboven, zoals Atlantis: weg en vergeten.

Prem Satyo, je bent helemaal goed bezig. Slaperig en langzaam komt het licht tot je, ontwaakt de waarheid in je wezen. In feite is het er al. Stilzwijgend maakt ze gewoon haar aanwezigheid voelbaar, zonder enig gerucht en zonder enige aankondiging. Spontaan en plotseling voel je eensklaps: 'Mijn god, wat ik aan het zoeken was, zit binnenin me; wat ik ben, is in feite wat ik zoek: ik ben mezelf aan het zoeken. Er is geen noodzaak om te zoeken. Ik kan niet anders zijn; ik ben mezelf.'

Wees gewoon stil, volkomen stil. Laat de vredigheid over je neerdalen, en de onthulling van de mysterieuze waarheid van het bestaan is de jouwe.

Ik hoop dat je me niet verkeerd begrijpt, want dit is mijn noodlot om verkeerd begrepen te worden. Ik zeg niet omwille van jou om maar gelukkig te slapen... geen zorgen te maken dat als de lente komt hij bloemen brengt. Ik zeg je, je langzame ontwikkeling te respecteren en zelfs in je slaperigheid niet het spoor van je gewaarzijn te verliezen. Slaperigheid is geen slaap. Precies binnen de cirkel van slaperigheid brandt er een kleine vlam van gewaarzijn.

Wie is bewust van slaperigheid en wie is bewust van langzaam gaan?

Dit gewaarzijn moet steeds meer gescherpt worden, als een zwaard. De dag dat je gewaarzijn totaal en volledig is, is de dag dat je verlichting gekomen is. Dus ik ondersteun je slaperigheid niet, ik ondersteun je om bewust te zijn van je slaperigheid.

Ik ondersteun je gewaarzijn.

Ik ondersteun je gewaarzijn van langzame groei. Dat gewaarzijn is je werkelijke schat.

Kleine Ernie trippelt de badkamer binnen net op het moment dat zijn zwangere moeder uit het bad komt.

'Wat is dat?' vraagt hij, wijzend op haar opbollende buik.

Zich een beetje in verlegenheid gebracht voelend, en niet alles willen uitleggen over de vogeltjes en de bijtjes, zegt zijn moeder tegen hem: 'Het is een cadeautje dat pappa me gaf.' Een beetje verbluft door dit antwoord, gaat kleine Ernie de keuken in waar zijn vader boven zijn ontbijt de krant aan het lezen is.

'Pap?' zegt Ernie.

'Ja, Ernie', antwoordt zijn vader.

'Weet je wel, dat cadeau dat je mamma gaf?' vraagt Ernie.

'Ja, zoon', antwoordt de vader.

'Wel', zegt Ernie, 'ze is het gaan opeten!'

Maar begrijp me niet verkeerd. Alles wat ik zeg kan altijd verkeerd begrepen worden, omdat ik niet praat over de gewone wereld van dingen en objecten. Ik praat over de innerlijke wereld van bewustzijn en zijn. Net vandaag is er een brief uit Duitsland gekomen. Onze sannyasins doen een meditatie die 'de vier richtingen' heet. De brief zegt: 'In uw commune doen de mensen ook een meditatie die 'de vier richtingen' heet, en wij hebben het auteursrecht erop.'

Ik heb tegen Neelam, mijn secretaresse, gezegd hen te schrijven: 'Dingen kunnen auteursrecht krijgen, gedachten kunnen geen auteursrecht krijgen, en meditaties kunnen zeker geen auteursrecht krijgen. Dat zijn geen dingen van de markt.'

Niemand kan iets tot een monopolie maken. Maar misschien kan het Westen het verschil tussen een feitelijk product en een innerlijke ervaring niet begrijpen.

De Maharishi Mahesh Yogi heeft de transcendentie meditatie van auteursrecht voorzien en precies eronder in een cirkeltje vind je TM geschreven – dat betekent handelsmerk! Het Oosten heeft tienduizend jaar gemediteerd en niemand heeft handelsmerken aan meditaties toegekend. En boven alles, die transcendentie meditatie is noch transcendent noch meditatie... enkel een handelsmerk.

Ik heb Neelam gezegd deze mensen het volgende te antwoorden: 'Jullie begrijpen niet wat meditatie is. Het is niemands bezit, eigendom. Je kunt helemaal geen auteursrecht hebben. Als je land je handelsmerken en auteursrechten geeft op iets als meditatie, dan is het misschien goed ook een auteursrecht te hebben op domheid. Dat helpt dan de hele wereld zich opgelucht te voelen... Alleen jullie zijn dan dom en niemand anders kan dom zijn; het is dan illegaal.'

Ik ga mijn mensen hier de opdracht geven dat ze de meditatie doen die 'de vier richtingen' heet. Maar er zijn acht richtingen en geen vier! Ga de meditatie 'acht richtingen' maar doen – en tijdens acht richtingen komen hun vier richtingen zeker ook aan de beurt.

Maar afgezien van hun domme brieven en hun domme regering die auteursrechten verleend voor dergelijke innerlijke ervaringen, is de waarheid dat bewustzijn geen vier richtingen of acht richtingen kan zijn. Bewustzijn is een cirkel: zonder een richting. Het leidt noch naar het noorden noch naar het zuiden. Het is gewoon een cirkel. Dus mijn suggestie is dat het beste is om het 'no directions' (zonder een richting) te noemen. We gaan die idioten, die denken dat ze een auteursrecht hebben op bewustzijn, in de rechtbanken in Duitsland gerechtelijk vervolgen. Daarna kunnen wij een auteursrecht nemen op verlichting. Dan kan niemand verlicht worden tenzij wij hem een vergunning verlenen.

Vraag 2

Geliefde Meester,

Onlangs, na lezingen – in het bijzonder na het antwoord op Maneesha's persoonlijke vraag – voelde ik zonder reden droefheid in mijn hart. Vervolgens besepte ik dat de lezing de reden was. U weet dat ik erg veel van u houd, en het voor mij moeilijk is een duidelijke vraag op te stellen. Iets gebeurt er in het ongewisse dat mij heel erg raakt. Ik ben geen goed opgeleide vrouw. Ik kan dingen enkel begrijpen door vibratie, aanraking en door intens te kijken. Het voelt voor mij als een doodsadem. Wat gebeurt er, geliefde meester?

Ma Amrito, ik kan je droefheid begrijpen – maar je droefheid komt voort uit het verkeerd begrijpen van mij. Toen ik zei: 'Niemand is mijn vriend', zei ik enkel, dat als je aan mij gaat denken als je vriend, je dan de hele mogelijkheid vernietigt dat je een discipel bent. Je bent nooit een discipel van een vriend. En ik wil je geweldige mogelijkheid die er in mijn aanwezigheid is om te leren en te zijn, niet vernietigen.

Ik weet dat je van me houdt, en je weet heel goed dat ik veel meer van je houd dan je ooit kunt bevatten. Maar ik wil je er toch graag aan herinneren, mij jou wel mijn vriend te laten noemen, maar niet te gaan denken dat jij mijn vriend bent. Het lijkt op een puzzel, maar dat is het niet. Van mijn kant daalt mijn liefde en compassie op je neer. In mijn liefde zijn jullie allemaal mijn geliefden, maar denk eraan, dit is van mijn kant.

Als je van jouw kant aan mij gaat denken als een vriend, is dat voor mij geen verlies; het is een verlies voor jou, want door mij je vriend te noemen, ben je een meester misgelopen.

Wanneer ik jou een vriend noem, loop ik geen discipel mis. Het leven is heel subtiel en heel ingewikkeld.

Je droefheid komt voort uit onbegrip. Je moet het gevoel gehad hebben dat je liefde is afgewezen omdat ik zeg: 'Ik ben je vriend niet.'

Nee, Amrito, je liefde is niet afgewezen. Ik probeer het grote onheil te voorkomen dat zich kan voordoen als je het accepteert mij een vriend te noemen. Ik raak niets kwijt. Als vijanden mij geen kwaad kunnen doen, hoe kunnen vrienden me dan kwaad doen? Ik heb niets te verliezen. Je kunt me vriend noemen, je kunt me alles noemen wat je me wilt noemen. De vraag is: helpt het je spirituele groei?

Ik moet soms hard zijn. Daarom was ik hard tegen Maneesha toen ze haar vraag stelde. Je liefde moet gezuiverd worden, je liefde moet hoger geheven worden, moet bewuster gemaakt worden, en dat kan ik alleen maar doen door heel, heel duidelijk te zijn; anders sta ik alleen en jullie zijn met veel te veel. In de volledig donkere nacht probeert een enkele kaars de duisternis te verdrijven.

Ik moet hard zijn, omdat ik van je houd. En ik vernietig dan alles wat je groei kan belemmeren.

Je zegt, en je hebt gelijk: 'Ik ben een vrouw... ik kan alleen door vibratie dingen begrijpen...'
Kun je de vibratie van liefde van mij naar jou niet voelen? Kun je de liefde in mijn ogen niet zien wanneer ik naar je kijk? Je kunt me niet misleiden, want ik heb in je ogen mijn liefde weerspiegeld gezien, in je tranen mijn vreugde weerspiegeld; in je hele wezen heb ik bijna een dans gezien, en dat is je ware begrijpen.

Verlies je niet in woorden. Luister naar je eigen gevoelens. Je hebt gelijk dat je, door een vrouw te zijn, vibraties beter kunt voelen dan woorden. En woorden zijn van weinig betekenis; vibraties hebben iets van waarheid bij zich.

Amrito, je werd bang, net zoals je het gevoel hebt alsof je doodgaat wanneer gewone liefde wordt afgewezen ... Maar ik wijs je gewone liefde af teneinde iets buitengewoons in je teweeg te brengen. Het is niet enkel een sterven, maar ook een wederopstanding. Maar zoals ik al zei, is het altijd mogelijk dat je in je onbewustheid mij verkeerd kunt begrijpen. Maar Amrito, wat je ook doet, ik heb je hart vastgepakt. Hoe verkeerd je me ook begrijpt, ik ga niet weg. Ik ben al bij je binnengekomen. Waar je ook bent, ik ben binnenin je. Je intellectuele begrijpen of verkeerd begrijpen doet er niet toe.

De helle vuur prediker stormt het café in het Wilde Westen binnen en brult: 'Heb berouw, jullie verachtelijke zondaren! Het drinken van dat weerzinwekkende vocht stuurt jullie allemaal naar de hel. Sluit je bij mij aan. Al diegenen van jullie die naar de hemel willen, gaan aan deze kant staan.'

Iedereen wankelt naar zijn kant van de ruimte, behalve één oude dronkaard.

De prediker schreeuwt tegen hem: 'Wil je niet naar de hemel?'

'Nee, dat wil ik niet', antwoordt de dronkaard.

'Je bedoelt me te zeggen dat je niet naar de hemel wilt wanneer je sterft?' vraagt de verbaasde prediker.

'Aha!' antwoordt de dronkaard, 'Wanneer ik sterf! Ik dacht dat u nu meteen bedoelde.'

Alleen nog een speciale traktatie voor jou, Amrito...

Paddy krijgt een baan op een Antarctisch weerstation. Hij woont alleen in een kleine keet en moet eens per dag naar buiten om de temperatuur af te lezen. De rest van de dagen brengt hij door met het lezen van honderden oude kopieën van het Reader's Digest tijdschrift die daar zijn achtergelaten.

Na een tijdje schrijft Paddy een verhaal en stuurt het naar het tijdschrift om het door hen te laten publiceren. Hij krijgt een antwoord: 'Beste meneer Murphy, bedankt voor uw artikel met als titel, "Ik heb een ijsbeer geneukt". We zijn een familie tijdschrift en uw artikel is niet helemaal ons soort verhaal, maar wees zo goed het opnieuw te proberen.'

Paddy leest nog wat meer Reader's Digests en schrijft nog een artikel. Hij stuurt het naar het tijdschrift en krijgt dit antwoord: 'Beste meneer Murphy, we vinden het een goed artikel van u, "Ik heb een ijsbeer geneukt vanwege de regering van Ronald Reagan", maar we moeten u eraan herinneren dat we een familie tijdschrift zijn en we het niet kunnen publiceren. We houden echter wel van uw stijl, dus wees zo goed het nog eens te proberen.'

Na nog eens honderd Reader's Digests stuurt Paddy weer een verhaal weg. Deze keer krijgt hij een flinke cheque en de brief zegt: 'Beste meneer Murphy, gefeliciteerd met uw verhaal met als titel, "Ik heb een ijsbeer geneukt vanwege de regering van Ronald Reagan en vond God." We gaan het publiceren in de uitgave van de volgende maand.'

Oké Maneesha?

Ja, Geliefde Meester.